

FORTĂREAȚA PIRAȚILOR

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 10

*****

FORTĂREAŢA BANDIŢILOR DE MARE[1]

V.1.0

v.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] LA CITADELLE DES FORBANS.

Corăbii dispărute

Coloniile înfloritoare ce înconjoară marea Antilelor erau în prada unei emoţii şi a unei îngrijorări uşor de înţeles. Un mare număr de corăbii venind din Spania, Franţa, Portugalia, chiar şi din Anglia, pentru a-şi duce în coloniile lor nişte mărfuri preţioase, dispăruseră în mod misterios şi de neexplicat.

Fără îndoială că marea Antilelor era frecventată de piraţi cutezători. Dar în afară de aceste ape, în oceanul Atlantic, nu se semnalau flibustieri. Când toate corăbiile cu destinaţia Antilelor soseau în această mare, ele aveau obiceiul de a se întâlni într-un anumit loc convenit, ca să efectueze restul călătoriei împreună, într-o forţă impunătoare. Cu toate acestea, dispăreau una după alta, fără ca navele de război trimise în căutarea lor să poată găsi cea mai mică urmă a acestora.

Se puteau lua în calcul şi nişte uragane uriaşe. Dar pe alocuri cu greu s-ar fi invocat vremea rea. Corăbiile plecau şi nu mai reveneau. Se pierdeau, neştiindu-se cum, corpuri omeneşti şi bunuri, fără a se găsi cea mai neînsemnată urmă, nici de oameni, nici de corăbii. Misterul rămânea de nepătruns, şi părerile erau împărţite.

Unii pretindeau că Morgan, atât de temutul şef al piraţilor, pândea corăbiile în vreo parte în plin ocean, dar această ipoteză părea de necrezut din diferite motive. Mai întâi, chiar foarte recent, Morgan se afla pe coastele Americii de Sud, unde executase o îndrăzneaţă lovitură. Era de asemenea un fapt cunoscut de toţi că mândrul pirat nu executa cruzimi inutile şi că restituia în portul cel mai apropiat corăbiile capturate pe care nu le putea folosi. Aşadar, nu era deloc admisibil ca un marinar atât de viteaz să fi devenit dintr-o dată un monstru aşa de sângeros şi distrugător. Asta ar fi fost în contradicţie categorică cu toate obiceiurile sale din trecut. De altminteri, cum am mai spus, a fost văzut cu certitudine pe coastele Americii de Sud şi evident că nu putea să navigheze în acelaşi timp în plin Atlantic.

Putea fi foarte bine vorba şi despre alţi corsari, însă pe drept, aceştia nu se aventurau mai deloc în afara locului lor de refugiu, de când Morgan se apucase să facă cu atâta străşnicie poliţia mărilor.

Dedesubtul acestei dispariţii totale şi continue a corăbiilor trebuia totuşi să se afla o altă cauză…

Ziua începuse splendid. Marea era uşor agitată. Vântul alizeu sufla din nord-est şi umfla velele unei măreţe corăbii, puternic înarmată, care flutura pavilionul spaniol. La saborzi ieşeau numeroase guri de foc, care păreau să sfideze orice adversar. Chila sa despica mândră oceanul, în timp ce se îndrepta spre punctul de concentrare a corăbiilor tuturor naţiunilor pentru a se proteja mutual împotriva flibustierilor.

Bastimentul spaniol, puternic prin formidabilul său armament şi ştiind, în afară de asta, că Morgan naviga departe în sud, nu se temea defel de o întâlnire duşmănoasă.

De altminteri, nu se neglija la bord nici o măsură de prudenţă şi se dublase supravegherea în aceste regiuni primejdioase.

În trecut, corăbiile îşi urmau marea lor rută printre insule. Însă de când apăruseră pe aici piraţi, se prefera, din pricina dificultăţilor de pilotaj, să o ia pe traseul ce ducea în direcţia nord, care traversează arhipelagul Lucayes sau Bahama.

Spaniolul se apropia de locul de concentrare şi după toate aparenţele, aici nu exista nici un bastiment care să navigheze în grup, când veghea a anunţat deodată o pânză la orizont. S-a recunoscut de îndată un schooner care alerga destul de repede sub vânt. Fără îndoială că nu era nimic de temut din partea unei corăbii atât de mici. Cum un asemenea pigmeu ar fi încercat să atace un colos? Dar regula era de a nu se renunţa la băgarea de seamă, chiar dacă se constata că mica navă ce se apropia arbora culorile spaniole.

De îndată ce schoonerul a ajuns la o aruncătură de mână, marele bastiment a fost strigat de un om cu aer modest.

— Venim din Cuba, a strigat el. Suntem trimişi de către guvernator pe acest vas al statului pentru a avertiza corăbiile. S-au semnalat din nou piraţi ce traversează prin trecători şi canale. Singură, doar ruta de la nord, prin Lucayes, este pe deplin sigură. Dacă asta vă convine, vă vom servi în calitate de pilot.

Ultima neîncredere a dispărut când acesta care vorbea s-a căţărat la bord şi a arătat ostentativ nişte hârtii, care au fost recunoscute fără îndoială ca fiind documente oficiale.

— Ruta pe la nord, străbătându-se arhipelagul Lucayes, este într-adevăr un pic dificilă, a făcut observaţia omul de pe schoonerul de stat. Dar nu atât cât de mult se vorbeşte. Este de ajuns să iei o direcţie bună şi atunci devine atât de uşoară, încât şi un elefant ar recunoaşte asta. De altfel, dacă doriţi, voi naviga în faţa voastră şi nu vă rămâne decât să mă urmaţi. De multă vreme frecventez aceste meleaguri. Şi aceasta-i linia cea mai

directă spre Cuba. Cu acest vânt bun vom fi în câteva zile în portul Havana.

Cum să suspectezi aceste afirmaţii? Documentele oficiale nu erau de ajuns pentru a îndepărta toate îndoielile?

Aşadar, căpitanul marii nave spaniole i-a cerut şefului schoonerului să-i arate drumul de urmat. Dar, în acelaşi timp, i-a spus că nu dorea să navigheze în aceste regiuni decât ziua şi că prefera ca noaptea să strângă pânzele şi să arunce ancora.

Oamenii de pe schooner au căzut de acord cu toate acestea şi afişau o mare amabilitate şi o deplină bunăvoinţă.

Micul bastiment a servit prin urmare ca ghid şi mândra fregată l-a urmat.

Se mergea spre nord-est. Timpul era minunat. La orizont nu apărea nici o corabie şi când s-a lăsat noaptea, nava spaniolă a dat drumul în mare grelei sale ancore, în timp ce alături schoonerul de stat se legăna uşor pe valurile abia vizibile.

În prima oră a zilei cele două nave şi-au reluat mersul. Însă cu prudenţă, deoarece se ajunsese la nişte trecători presărate cu numeroase recifuri. Schoonerul părea să cunoască perfect locurile. El înainta fără ezitare, urmat de puternica navă spaniolă, al cărei echipaj admira îndemânarea îndrumătorului său. Această zi a trecut la fel fără accidente. Toate recifurile au fost în mod fericit evitate. La un moment dat, când soarele se înclina de-acum spre orizont, s-a zărit ridicându-se în depărtare silueta unei stânci ciudate.

Nu era foarte rar pe aceste meleaguri să se vadă, în urma unor erupţii vulcanice, răsărind asemenea stânci bizare. Aceasta se asemăna cu un turn gigantic, cu flancurile abrupte şi atât de verticale, încât s-ar fi zis că nu era accesibilă decât păsărilor ce zburau foarte sus.

— Iată pe unde trece calea noastră, au strigat oamenii de pe schooner spre marea navă. După ce vom depăşi acel loc, ne vom îndrepta din nou spre sud-vest, în direcţia Cubei. În acest fel este cu neputinţă să ne întâlnim cu piraţii, care nu infestează decât traseele frecventate.

În câteva ore au fost foarte aproape de insula stâncoasă şi spaniolii, aruncându-şi privirea spre ea, au fost întrutotul convinşi că nici o fiinţă omenească nu pusese vreodată piciorul pe acest pământ. Roca abruptă şi alunecoasă delături, se înălţa ca un perete. Nu era vizibil nici un punct de debarcare. Marea se izbea de ameninţătoarele pante abrupte, ce se aplecau în afară ca meterezele de apărare ale unei fortăreţe uriaşe.

Mai la sud se observau nişte insuliţe stâncoase, recifuri golaşe, fără cea mai mică urmă de vegetaţie. Între ele şi acest soi de citadelă se deschidea un canal larg şi o trecătoare măreaţă. Micul schooner înainta liniştit sub velele sale şi nava spaniolă îl urma plină de încredere. Căpitanul era pe punte cu ofiţerii săi şi vorbea vesel, aplaudând de bucurie traversarea şi apreciind cu bucurie siguranţa cu care schoonerul îi pilota.

Deodată a răsunat un trosnet enorm, un scrâşnet înspăimântător. Nava spaniolă eşuase. Zdruncinătura a fost atât de dură, încât oamenii din echipaj care erau la vârful corăbiei au fost proiectaţi în faţă cu violenţă cât erau de lungi. Corabia a rămas nemişcată, ca şi cum ar fi fost oprită de o mână uriaşă şi îndată după asta valurile au început să se rostogolească pe lemnul flancurilor sale cu un zgomot de tunet. Confuzia ajunsese la culme. Mateloţii, aruncaţi unii peste alţii, claie peste grămadă, şi-au reluat după câteva clipe echilibrul şi sângele rece. Examinându-se în jurul vasului, s-a descoperit imediat că acesta dăduse peste un enorm banc de nisip ascuns sub suprafaţa mării şi destul de masiv, astfel că greaua navă spaniolă a rămas adânc înfundată, în timp ce schoonerul, care n-avea decât un pescaj uşor, s-a eliberat cu uşurinţă din acel loc.

S-au transmis imediat semnale schoonerului. Dar un lucru ciudat, acesta nu dădea de înţeles că observa ceva. Dimpotrivă, făcând o scurtă cotitură, el a navigat pe lângă insula-citadelă şi a dispărut dincolo de brizanţi.

În mintea spaniolilor începeau să se nască presupuneri. Conduita schoonerului era mult prea semnificativă. Bănuind prea târziu, căpitanul spaniol s-a gândit de îndată să-şi pună echipajul în siguranţă, ca pe cea mai preţioasă încărcătură. Avea la bord o mulţime de şalupe şi bărci, care-i permiteau, pe timp frumos, să ajungă în insula Cuba.

— Coborâţi şalupele! a strigat comandantul. Toate ambarcaţiile pe mare! Înainte!

De-abia a pronunţat ultimul cuvânt, că de pe meterezele ce formau insula, şi care nu era la mai mult de un sfert de milă de corabie, a plecat ceva cu o formidabilă bubuitură de tunet. Echipajul buimăcit a privit cu spaimă de unde venea uraganul, gândindu-se că această lovitură de tun avea să fie urmată de multe altele, atunci când o ghiulea vâjâind prin aer, a sfărâmat cu un zgomot înfricoşător ciocul corăbiei, cu o asemenea precizie, încât sfărâmăturile de mitralii au scos din serviciu una din cele mai mari şalupe. Cât priveşte piesa care trăsese de

undeva de sus, era cu neputinţă de văzut. Nu încăpea nici o îndoială totuşi că se aflau tunuri ascunse pe înălţime, în spatele blocurilor de stâncă, căci ghiulele continuau să plouă, cu o precizie a tirului fatal, asupra corăbiei înfiptă în bancul de nisip. Atunci, în rândurile echipajului s-a răspândit o adevărată panică. Comandanţii nu mai erau ascultaţi. Marinarii speriaţi, care văzuseră deja căzând un mare număr dintre camarazii lor, s-au năpustit în interiorul vasului pentru a-şi căuta aici un adăpost. Ordinele şi ameninţările ofiţerilor deveniseră neputincioase şi confuzia a întrecut orice limite când o ghiulea l-a atins pe căpitan ucigându-l pe loc. Odată cu comandantul a dispărut şi ultimul sentiment de disciplină. Ceea ce mai rămăsese din echipaj tremura în fundul calei.

Totuşi, câţiva marinari au desprins o mică şalupă şi au încercat cu forţa velelor şi a ramelor să ajungă la numeroasele insuliţe dinspre sud. Tentativă disperată, dar zadarnică. În momentul când fragila ambarcaţie fugea cu toate pânzele în direcţia aceea, pretinsul schooner de stat, ţâşnind dintr-o dată de după cavitatea unei stânci din apropiere, s-a repezit ca să-i bareze trecerea. Perfidul schooner nu mai purta culorile spaniole. În vârful catargului ridicase un alt drapel, unul roşu ca sângele, şi pe punte i se vedeau acum câteva tunuri, ascunse sub o pânză de velă. Întrucât mergea fireşte mult mai repede decât fugarii, a ajuns îndată lângă ei şi dintr-o descărcătură a prefăcut în ţăndări schiful şi nefericita lui echipă.

Apoi schoonerul, printr-un ocol mare s-a retras la stâncile insulei, ţinându-se prudent în afara bătăii tunurilor eşuate. Însă de pe corabie nimeni nu se gândea să tragă în schooner. Mateloţii înnebuniţi erau cu toţii pitulaţi în fundul calei, în timp ce ghiulele acelei fortăreţe continuau să cadă pe punte, zdrobind şi nimicind totul.

Vizuina şefului piraţilor Jefferson

Era foarte evident că spaniolii fuseseră atraşi în cursă de către aşa-zisul schooner de stat. Cine putea şti cum aceşti ticăloşi îşi făcuseră rost de documente false?

Întotdeauna însă avea să se ştie că o navă spaniolă avea să zacă de-acum înainte împotmolită în nisip, fără nici o valoare. Aceasta nu era decât o epavă, cu catargele smulse, puntea devastată, pradă uşoară pentru suspectele gazde ale ciudatei fortăreţe naturale. Până seara s-a continuat să se tragă asupra corăbiei eşuate. Dar când a venit noaptea, totul în jurul ei s-a transformat într-o viaţă respingătoare. Din toate părţile au ieşit cu mult zgomot câteva ambarcaţii şi au ajuns la corabie. Nişte oameni cu feţe crude au invadat puntea devastată, au deschis tambuchi şi scoţând strigăte sălbatice de „Morgan! Noi suntem oamenii lui Morgan!” s-au repezit asupra sărmanilor spanioli, care au opus doar o umbră de rezistenţă. Ofiţerii spanioli au murit cu armele în mâini după o scurtă şi eroică apărare. Câţiva marinari bătrâni şi-au vândut scump viaţa. Dar cea mai mare parte a mateloţilor s-au lăsat măcelăriţi fără luptă. Doar singur numele de Morgan le-a paralizat forţele! Masacrul s-a terminat în puţin timp. Ultimul matelot spaniol şi-a vărsat cea din urmă picătură de sânge sub loviturile furioase ale piraţilor. Această treabă odată făcută, hoţii de mare s-au pus pe furat tot ce se putea din navă, îndesându-şi în bărci tot ceea ce avea vreo valoare şi făcând naveta între fortăreaţă şi corabia eşuată.

Cum puteau să abordeze aceste stânci prăpăstioase şi după toate aparenţele inaccesibile, aceasta era o nouă enigmă ce se adăuga ignoranţei. N-au încetat să meargă şi să vină atât timp cât pe epavă a rămas cel mai mic obiect utilizabil. În sfârşit, a plecat şi ultima barcă, nelăsând decât cadavrele, mărturie mută pentru totdeauna. Însă înainte de a se face ziua s-a mai auzit o bubuitură puternică. Noaptea a fost străbătută în lung şi în lat de un fulger. Piraţii aruncaseră în aer epava cu ultimul său baril de pulbere, ce-l pregătiseră în acest scop şi marea ce mugea a înghiţit nevăzutele resturi ale vasului şi ale oamenilor, astfel încât n-a mai rămas nici o urmă a naufragiului pe fatalul banc de nisip.

Corabia aşteptată cu nelinişte în portul de destinaţie n-a mai apărut.

Se căuta cheia acestor dispariţii ce păreau de neexplicat. Se menţiona numărul enorm al corăbiilor care, cu o neîndurare diabolică, fuseseră atrase pe acest banc. Echipajul unui mic schooner, împuternicit cu toate hârtiile posibile, dejuca toată îndemânarea şi prudenţa. Sub înşelătorul pretext de a le conduce în mai multă siguranţă, el ducea cu perfidie la distrugere nefericitele bastimente, pe care un destin rău le făcea să treacă prin preajma lui. Mai departe, în sud, în zona tropicală, pe lângă insula Trinite, navigau trei corăbii măreţe. Acestea se găseau în vecinătatea a ceea ce se numeşte Gura Dragonului, un vârtej periculos ce-l formează în estuarul său fluviul Orinoco. Aici nu veneau niciodată, sau rareori corăbii, dar cu siguranţă că cele trei vase şi acei de pe ele urmăreau ceva. Ele se ţineau într-un loc sigur şi retras, de unde puteau să se năpustească pe neaşteptate asupra prăzii lor.

Pe puntea celui mai mare dintre aceste nave se putea vedea un bărbat tânăr cu privirea întunecată şi severă, îmbrăcat splendid şi cu gust. Acesta era faimosul căpitan de piraţi Morgan, care făcea o vizită neaşteptată în coloniile portugheze ale Braziliei.

Morgan se simţea din nou rege al mărilor. El înfruntase cu succes pe numeroşii săi duşmani. Cu toate acestea, nu era satisfăcut: se vedea după chipul său serios, în timp ce se întreţinea cu francezul Andre, tovarăşul său cel mai credincios.

— Ei bine, căpitane! i-a spus acest bătrân şi loial prieten. Ai arătat din nou lumii că Morgan este încă în viaţă. Deja, de mai mult de o lună, s-a vorbit că eşti mort. Se va vedea că „Leul de mare” mai are încă ghearele ascuţite, capabile să zdrobească pe toţi cei care vor încerca să i se opună. Nici un tâlhar de mare nu va risca să navigheze pe aici. L-ai anihilat pe Andrade şi alţi ticăloşi răi au dispărut şi ei în mare grabă.

— În ce-l priveşte pe Andrade, ai dreptate, a răspuns tânărul căpitan. În tot cazul, am doborât un mare număr din adversarii mei cei mai înverşunaţi. Însă cel mai periculos mi-a scăpat până acum. Şi m-aş mira mult dacă mizerabilul nu este acum ocupat cu continuarea ticăloşiilor în vreo parte, poate chiar în marea Antilelor. Am în vedere pe acea canalie de englez, brutalul şef de piraţi Jefferson, care trece prin lama săbiei pe toţi cei care au nefericirea să cadă în puterea lui.

— Căpitane, a reluat bătrânul Andre, cine ştie unde se ascunde? Nu va fi mai degrabă în mările din sud, unde vrei să ne îndreptăm? Avem de-acum câteva săptămâni de când am

străbătut toată marea Antilelor, fără a descoperi vreo corabie suspectă.

— Este adevărat, i-a răspuns Morgan visător. Însă ai uitat că încercăm mereu să aflăm ce s-a întâmplat cu atâtea corăbii dispărute? Nu este ciudată, această dispariţie pentru totdeauna, fără cea mai neînsemnată urmă, fără cel mai mărunt indiciu care să permită precizarea locului catastrofei? Aceasta mă depăşeşte, Andre. Totuşi, nimic nu-mi va schimba gândul că odiosul Jefferson este amestecat în acest mister. Cine ştie unde ne-a întins cursa acest nemernic!

— Nu, eu nu cred, a replicat Andre pe un ton foarte convingător. Ghiulele tale au dat la fund deja corabia lui Jefferson. Nu i-a trebuit decât o noapte şi o furtună ca să poată scăpa cu mare greu într-o barcă. Şi acum, la ora actuală, cu siguranţă că nu este în stare să pună în pericol vreo corabie oarecare. Fii convins, căpitane, dacă vreun bastiment, în afară de al nostru, ar străbate această mare, l-am descoperi, căci nimic n-ar fi cu putinţă să-ţi înşele ochii de vultur.

Tânărul şef de piraţi părea să nu fi auzit aceste ultime cuvinte. Era absorbit de ideea sa fixă, care îl readucea întotdeauna cu gândul la ciudatul mister.

— Dacă ar apare cel puţin un om de pe aceste corăbii dispărute, a strigat el brusc, un singur supravieţuitor, asta ar fi de-ajuns pentru a găsi explicaţia enigmei. Însă nimic! Totul este dispărut în neant. Dar voi scotoci bezna! Îl vreau pe Jefferson cu orice preţ, îl vreau şi jur că-l voi avea!

Ochii marelui corsar aruncau flăcări şi pumnii i se încleştau. Însă la ce puteau servi toată mânia, toată cutezanţa sa în faţa acestui mister de nepătruns?

Locuitorii din coloniile portugheze din America de Sud deveniseră prudenţi. De când se aflase că acest faimos căpitan de piraţi naviga pe lângă coastele lor, nici o corabie nu ieşea din porturi.

Dar Morgan le tulburase îndeajuns securitatea. Încărcat cu pradă, el şi-a reluat calea spre nord. Ardea de dorinţa de a-l găsi pe obiectul urii sale, căci îl socotise întotdeauna pe Jefferson ca pe unul din cei mai periculoşi duşmani.

Nu exista nici un marinar care să aibă harta mării Antilelor, ca tânărul nostru erou. El pătrunsese în toate cotloanele mai retrase al acestui golf imens şi măreţ. Cunoştea până la fund toate arhipelagurile, toate insuliţele zgrunţuroase de corali şi observase în traversările sale ciudata citadelă stâncoasă pe care

noi am descris-o. Fireşte, Morgan nu credea că pe aceste metereze inaccesibile locuia vreo singură fiinţă omenească. El nu putea să bănuiască misterul ce ascundea această insulă, şi cu atât mai mult, bancul invizibil de nisip, martor al atâtor hecatombe umane.

La capătul a câtorva zile, tânărul şef s-a aflat în marea Antilelor. Privea în toate părţile, fără să observe vreo corabie străină. Asta pentru că, aflându-se de apropierea sa şi semnalându-i-se chiar prezenţa, vasele tuturor naţiunilor s-au pus prudent la adăpost în porturi. Nici una nu încerca să se aventureze în larg. Morgan era în mod real stăpânul apelor. Pe uscat se luau măsuri vaste pentru respingerea oricărui atac din partea lui. Şi întrucât el nu ţinea să sacrifice zadarnic o parte din echipajul său, a respins orice tentativă de a debarca în Cuba sau Porto Rico, unde avea în vedere că probabil se instalaseră împotriva sa baterii puternice. Îl încerca chiar un soi de mândrie şi ochii îi străluceau la gândul spaimei ce-o inspira numele lui.

Morgan şi-a urmat cursa spre nord, cercetând fără încetare orizontul.

Se anunţa o dimineaţă frumoasă. Căpitanul piraţilor contempla valurile cu un aer visător, de la prova navei. Poate că în acel moment se gândea la căpitanul Flint, duşmanul său de moarte. Dar acesta trebuia să fie în mările din sud, pe care Morgan îşi propunea să le viziteze din nou mai târziu.

Deodată tânărul şef şi-a înălţat capul. Privirea lui pătrunzătoare a observat un obiect ciudat, ce dansa pe marea uşor încreţită. Doar un ochi de vultur ca cel al lui Morgan putea să distingă lucrul acela minuscul.

— O şalupă pe mare! a comandat el cu putere şi scurt. Luaţi acel obiect care pluteşte pe valuri. S-ar spune că este o sticlă. Aduceţi-o la bord!

Într-o clipă, ordinul a fost executat. Pe mare a fost pusă o şalupă şi piraţii care o ocupaseră au readus-o imediat la bord. Unul din ei ţinea în mână o sticlă bine astupată.

Morgan a crăpat-o, lovind-o de cabestan. În interior a observat un petic de manuscris, fără îndoială un mesaj disperat, de pe vreo corabie naufragiată! De îndată ce a spart sticla, a remarcat că aceasta trebuie să fi plutit pe ape destul de multă vreme, căci deşi fusese închisă cu grijă, înăuntru se înfiltrase totuşi o anumită umiditate. Apa de mare aproape că distrusese documentul în întregime, după cum a constatat Morgan desfăcându-l. Ea ştersese în mare parte literele scrise în grabă,

se părea cu creionul.

Cu mare greutate corsarul a putut în cele din urmă să descifreze aceste câteva cuvinte: *„Fortăreaţă stâncoasă… banc de nisip… la nord… Bahama… surprindere… abrupt”.*

Asta a fost tot ce a putut descifra Morgan şi dacă nu se înşela, aceste cuvinte fuseseră scrise de mâna unei femei.

La prima vedere sensul i se părea cu totul enigmatic, dar un lucru l-a izbit imediat pe Morgan: aceste cuvinte izolate păreau să dea un răspuns la gândurile ce-l preocupau fără încetare de câtva timp şi un început de lămurire a misterului dispariţiei corăbiilor. A rămas convins că o persoană aflată într-o situaţie disperată aruncase în mare această sticlă cu un mesaj, încercând să facă să ajungă undeva – n-avea importanţă unde – o ştire despre un secret straniu. Dar acţionase în pripă, fără a ţine seama de acţiunea distructivă a apei de mare, care făcuse acest document aproape de nefolosit.

Morgan l-a chemat pe credinciosul lui Andre şi i-a arătat curiosul document găsit.

— De la bun început, acest document este important pentru noi, a zis căpitanul, pentru că acest mesaj face aluzie la locul unde se ridică un turn colosal de stâncă deasupra mării. Câte unii o numesc „citadela” şi într-adevăr, are asemenea aparenţă. Trebuie să se fi petrecut nişte lucruri ce nu sunt în regulă, pe acolo, în spatele centurii de stânci. Vom merge în partea aceea şi vom examina cu cea mai mare atenţie aceste faimoase roci.

Bătrânul Andre ascultându-l cu atenţie pe stăpânul său, a luat documentul ce era deja foarte boţit.

— Uită-te, căpitane! Iată aici un colţ îndoit, se mai observă vreo câteva cuvinte.

Imediat el a întins capătul hârtiei, ceva mai uscat, care scăpase observaţiei rapide a lui Morgan şi acesta a putut într-adevăr să citească vreo câteva cuvinte disparate: *„Mare pericol… neputinţă… mai bine să mor decât să divulg… Henriette.”*

— Aşadar este o femeie, a murmurat Morgan pe loc. Ce păcat că apa de mare a stricat atât de mult scrisul. Nu rezultă decât că pe acolo, pe meleagul acela, se mai găseşte încă în mare primejdie o fiinţă omenească, o femeie, că această nefericită este ameninţată, când ea scrie despre o atât de groaznică primejdie, încât este hotărâtă mai degrabă să moară, decât să trădeze. Mi se pare că trebuie să ne găsim în vecinătatea nefericitei fiinţe, a cărei nenorocire ascunde nişte lucruri… Este

totuşi, o adevărată pierdere pentru mine, care m-am proclamat protector al celor slabi şi oprimaţi! Mai întâi, cel puţin în cuvinte, declar din nou: nu voi avea nici linişte, nici odihnă până nu voi dezlega enigma ce se află în faţa mea! Vom porni, Andre, spre Lucayes. Însă este de ajuns o singură corabie. Celelalte două pot să se reîntoarcă în insula noastră şi acolo să-şi repare avariile. Cu singura mea corabie mă simt în stare să mă lupt cu orice număr de duşmani. Tu vei rămâne cu mine!

Piraţii au deschis ochii mari când au observat schimbarea direcţiei navei principale. După părerea lor nu era nimic de făcut în apele din nord. Ei nu puteau să înţeleagă intenţia şefului lor. Dar întrucât erau obişnuiţi cu o supunere totală, nimeni n-a riscat vreo observaţie. Toţi şi-au făcut ca întotdeauna datoria.

Corabia principală şi-a desfăşurat toate pânzele şi mândrul vas a tăiat cu o viteză mare valurile albastre ale mării Antilelor. Morgan a condus în aşa fel încât să treacă pe la est de citadela stâncoasă. Cu prudenţa sa obişnuită, a hotărât să sosească acolo pe întuneric. El şi-a aranjat deci mersul în aşa fel încât să aibă exact la vedere ciudata stâncă în acelaşi moment când începea să se lase noaptea.

Deodată a răsunat un strigăt de la gabie, din locul numit „cuib de coţofană”, cocoţat în vârful catargului:

— Ho, ho! O pânză la vedere!

Morgan s-a căţărat în grabă pe scara de frânghii şi s-a aflat repede în cuibul de coţofană. De acolo, sondând orizontul cu vederea lui de neîntrecut, a distins într-adevăr înalta velatură a unei corăbii destul de mari. Ea mergea cu o viteză bună şi după judecata lui Morgan, nu trebuia să fie prea departe de faimoasa citadelă, care de la postul său de observare nu reuşise încă să o descopere. Era evident o navă de război de prim rang. Morgan a hotărât să mai aştepte un pic, apoi după ce se va întuneca mai mult, când nava va trece cu toată viteza pe aproape, să o urmărească de aproape şi dacă va fi cu putinţă, să o atace înainte de a se face ziua. El a lăsat-o deci să treacă liniştit de câmpul său de observaţie, totuşi nu fără a-şi nota bine direcţia ce o urma. Cutezătorul căpitan, cunoscând cu de-amănuntul această regiune, cât şi marea viteză a corăbiei sale, era încredinţat că nu-i trebuiau decât câteva ore pentru a ajunge bastimentul străin.

Abia a reuşit, cu ajutorul porta-vocii, să transmită ordinele sale pe punte, când un zgomot ciudat i-a atras atenţia. Din partea orizontului unde dispăruse nava de război, s-a auzit un vuiet

îndepărtat, surd şi prelung, de bubuituri de tun, care uneori se întrerupea, pentru a fi reluat şi mai intens după un scurt interval.

O fortăreaţă de necucerit

Când Morgan a coborât pe punte, Andre s-a grăbit să-l întâlnească.

— Dar ce sunt aceste lovituri de tun, căpitane! a strigat bătrânul şi credinciosul tovarăş. Şi dacă nu mă înşel, aceasta-i corabia pe care ai observat-o de acolo de sus, care pare că se luptă cu un adversar.

— Ah! Dacă ar fi Jefferson? a strigat la rândul său Morgan cu privirea inflamată. Lupta trebuie să aibă loc în vecinătatea citadelei din stâncă. Se va face imediat noapte de-a binele. Loviturile de tun nu par să se îndepărteze. În consecinţă, se duc între nişte corăbii angajate într-o bătălie furioasă. Să înaintăm cu băgare de seamă, cu o jumătate de velatură. Poate voi putea, la un moment potrivit, să intervin în luptă.

Pentru Morgan nu mai exista nici o îndoială: bastimentul observat era atacat de un pirat. Nu putea fi altceva. Ar fi fost atunci linişte. Şi de altminteri, marea Antilelor se bucura de un oarecare privilegiu de neutralitate, datorită faptului că aproape toate naţiunile maritime posedau aici colonii.

Corabia lui Morgan înainta totuşi încetişor. Tânărul căpitan era la cârmă. Nu-i era rezervată decât lui, căci se naviga pe o mare primejdioasă, printre recifuri, în care cea mai mică deviere putea să provoace o catastrofă. Canonada continua mereu, în timp ce vasul se apropia încet de locul unde avea loc încleştarea.

Deodată bătrânul Andre a venit în fugă la cârma pe care Morgan o ţinea cu o mână sigură.

— Căpitane, a strigat el agitat, nu sunt lovituri de tun, cu toate că se aseamănă mult cu acestea. Vacarmul este acolo sus, în văzduh. Trebuie să se dezlănţuie un uragan înfricoşător: câţiva mateloţi au văzut chiar nişte sclipiri brăzdând norii.

Morgan a zâmbit.

— Un uragan, s-a mulţumit să spună el, arătând cerul sclipind de stele. Nu, Andre, asta-i cu totul imposibil. Este un bombardament, poţi să te încrezi în mine.

— Dar, căpitane, a reluat Andre, asta se petrece acolo sus, fii sigur. Cu siguranţă, că bubuitul nu provine de la corăbii.

— În tot cazul, a replicat Morgan cu siguranţă, numai artileria este aceea care poate să producă asemenea vuiet. Vom înainta şi vom vedea soluţia problemei.

Abia a spus asta şi zarva a încetat deodată. A domnit o tăcere profundă. Corabia corsarilor mergea mereu înainte, în direcţia citadelei, pe care întunericul nu permitea încă să fie observată. Luna era nouă şi nu oferea lumină, iar strălucirea stelelor nu era suficientă pentru a putea desluşi ceva clar în depărtare.

Morgan făcea apel la toate cunoştinţele sale marinăreşti. El a pus să se ridice până şi ultima pânză. La dreapta şi la stânga se auzea marea spărgându-se cu zgomot de stâncile de la suprafaţa apei. Însă această trecere îi era destul de familiară, aşa că nu se temea să angajeze velierul cu toate velele prin întuneric.

Andre se găsea ca de obicei alături de el.

— Apreciez, a spus Morgan, că vom fi peste o oră la citadelă. Aceasta va fi vizibilă dacă se va face clar de lună. Fără asta, este cu totul firesc să nu poată fi distinsă de noi. Şi chiar dacă s-ar afla acolo nişte corăbii, nu vor putea să ne observe.

— Nu, căpitane, a răspuns bătrânul Andre, asta e sigur. Dar acolo trebuie să se petreacă nişte lucruri extraordinare. Păcat că nu putem să mergem mai repede.

S-au scurs două ore şi corsarii au schimbat din nou direcţia şi nu s-au apropiat de fortăreaţă decât cu o încetineală extremă.

Deodată Andre, care se îndepărtase, a revenit în grabă lângă cârmă.

— Căpitane, o noutate! a zis el. Omul din faţă, de la bompres, raportează că a că a perceput un zgomot îndepărtat, nişte strigăte confuze şi prelungite, care se repetă la câteva intervale.

— Şi eu cred că am auzit ceva asemănător, a răspuns Morgan şi…

Ar mai fi continuat, când deodată, la o distanţă de vreo jumătate de milă, s-a ridicat în aer o imensă coloană de foc, după care a urmat o bubuitură puternică şi la lumina acestei flăcări uriaşe s-au întrevăzut o clipă contururile ciudatei citadele, care se ridica deasupra apelor ca o fantastică şi înfricoşătoare apariţie. Apoi totul a intrat în întuneric şi s-a lăsat o tăcere de moarte, pe care n-a întrerupt-o nimic.

— Pe cuvântul meu, asta-i de mirare, a strigat Andre când şi-a revenit din prima surpriză. Căpitane, s-ar zice că e o explozie?

— Într-adevăr, ca cele ce produce un baril de pulbere sărind în aer, a confirmat Morgan neimpresionat. Cine poate şti ce se petrece acolo? În tot cazul, ne vom apropia de citadela stâncoasă cât timp mai este încă noaptea. Ţin să nu fiu văzut înainte de a se face ziua. Am motivele mele pentru asta.

Şi îndreptând spre Andre o privire liniştită, l-a întrebat

încetişor:

— Ai uitat, bătrânul meu prieten, de corăbiile dispărute? Mă gândesc mereu la asta şi nu pot încă să-mi justific bănuielile, dar ceva îmi spune din interior că această citadelă ne va da răspuns la enigmă.

Corabia corsar îşi urma întruna drumul, însă Morgan se păzea să treacă pe la sud de formidabila stâncă. Cunoştea fundul puţin adânc ce se afla acolo şi se ţinea înţelept în afara acestei căi. Continua să navigheze destul de aproape, însă în afara centurii de stânci de lângă coasta septentrională a insulei, prin faţa faţadei, dacă aşa se putea spune, acestei fortăreţe naturale. Şi întrucât marea navă înainta încet prin întuneric, Morgan a ordona linişte şi stingerea totală a oricărei lumini. Tânărul căpitan, asistat de credinciosul Andre, asculta în întuneric orice zgomot, când ciudatele sunete au devenit mai perceptibile, nişte strigăte îndepărtate şi răcnete înfiorătoare, urlete şi cântece.

— Asta vine de acolo de sus, a murmurat cutezătorul corsar către prietenul său. Andre, fortăreaţa este locuită!

— Nu, a replicat bătrânul Andre, foarte convins. Aceste stânci sunt prea masive şi inaccesibile din toate părţile. Nu-ţi aminteşti, când acum doi ani, noi am examinat cu atenţie acest colos bizar din piatră, am făcut ocolul său cu bărcile şi ai spus chiar tu că doar o pasăre ar putea să ajungă în vârf. Cine ştie de unde vine zgomotul! Păsările de mare de pe aici fac adesea o gălăgie infernală, ceea ce pot fi luate de-acum drept voci omeneşti.

— Păsările nu ţipă noaptea, l-a făcut să înţeleagă clar Morgan. De altfel, astea sunt glasuri de oameni şi în această privinţă nu mă înşel. Cât priveşte întrebarea cum au ajuns să se caţere acolo sus, asta-i ceea ce nu-mi explic nici eu însumi. Dar voi pătrunde secretul, fii sigur de asta, şi voi vedea cine se află în aceste stânci!

Morgan a sporit din nou forţa velelor. Trecerea devenea mai sigură şi putea să meargă mai repede acum. Şi-a îndreptat cursa spre vest. Dacă nava pe care o observase mai înainte putuse să scape din întâmplare de teatrul presupusei lupte, o va întâlni profitând de întuneric. La fel, nimeni altul decât el nu naviga mai bine noaptea prin aceste ape puţin sigure. În acest caz, pentru Morgan era o sarcină uşoară să blocheze vasul pe singura rută pe care ar fi putut-o urma în această direcţie, prin labirintul de recifuri.

În sfârşit, a început să mijească de ziuă. Morgan a scrutat cu privirea orizontul vestic. După cum se aştepta, n-a mai văzut

citadela, lăsată în urma sa. Destul de departe până unde ajungea privirea, n-a observat decât stânci şi brizanţi, fără cea mai mică apariţie de velă. Morgan a căutat atunci un adăpost, unde să-şi ţină ascunsă corabia. A găsit dincolo de o insuliţă nişte stânci, de care se spărgea marea cu mare vuiet. Acolo putea, în toată liniştea şi fără a fi văzut, să observe cu atenţie trecerile.

A aşteptat, multă vreme. Miezul zilei a trecut, apoi soarele a început să se încline spre orizont. Dar corabia aceea mare pe care o observase distinct, nu dădea nici un semn de apariţie.

— Ce spui, căpitane? a întrebat Andre. Afacerea este mult mai misterioasă. Acolo a avut loc o luptă, dar nu voi renunţa la gândul că acele ciudate fulgerări proveneau de pe culmile aeriene, de acolo de sus.

— Pentru mine nu mai este un mister, a replicat Morgan. Cele două întâmplări se leagă între ele. Corabia pe care am observat-o, prin mijloace pe care nu le cunosc a fost adusă ca să treacă pe lângă fortăreaţă, de unde s-a tras dintr-o dată asupra ei şi a fost distrusă. Amănunte mai precise au scăpat observaţiilor mele. Însă cu siguranţă că misterioşii netrebnici ce locuiesc acolo, după ce au jefuit vasul, l-au făcut să sară în aer şi au înlăturat orice urmă a ticăloşiei lor. Şi crede-mă, Andre, acesta nu-i primul bastiment care a suferit asemenea soartă. Nu, sunt convins că în acest loc şi-au găsit pierzania toate corăbiile dispărute. Rolul meu este acum să pun capăt unei practici atât de monstruoase. Eu sunt Morgan, regele mării! Nu voi tolera ca rivalii din domeniul meu să comită fapte atât de oribile!

Andre a luat un aer gânditor.

— Căpitane, a zis el, îndrăzneala ta te poate pierde. Ai, şi ştiu asta, o încredere absolută în steaua ta. Însă mai gândeşte-te! Te afli deja cu totul prins într-o poziţie dificilă. Răul se poate termina prin a se întoarce asupra ta. Însă tot ce vei hotărî şi orice se va întâmpla, să ţii seama întotdeauna că mă vei găsi alături de tine, pe mine şi tot echipajul.

— Mulţumesc, dragul meu Andre, a răspuns Morgan adânc emoţionat. Nici eu nu te ascult mai puţin pe tine. Mă cunoşti de-ajuns. Când întreprind vreun lucru, merg până la capăt. Dar contra unui vicleşug diabolic trebuie să recurg la nişte şiretenii. Planul meu este deja stabilit. Fără îndoială, se vor scurge câteva zile înainte de a putea să-l pun în aplicare. Mai întâi ne vom îndrepta spre coastele Floridei. Acolo vom regăsi retrasă pe *„Pensacola”,* bătrâna navă franceză, pe care am capturat-o prin abordaj cu un an în urmă, şi pe care am condus-o şi am ascuns-o

acolo pentru a ne servi la vreo ocazie cu vechea ei carcasă. Este un bastiment solid şi bine construit. Dacă n-a suferit nimic neprevăzut, trebuie să fie încă la locul unde am amarat-o.

Andre ar fi vrut să afle mai multe, însă căpitanul s-a închis într-o muţenie de nepătruns. Nu-i plăcea să-şi divulge prea devreme planul. Nu vorbea decât în momentul acţiunii. Atunci dădea explicaţii amănunţite echipajului asupra punctelor importante şi necesare, lăsând ca restul să fie executat orbeşte de către oamenii săi.

Morgan a mai aşteptat până seara, însă n-a văzut nici măcar umbra vreunui vas. Când s-a înnoptat, a cerut să se ridice ancora şi frumoasa lui corabie a luat-o spre nord. Corsarul despica rapid valurile albastre, apropiindu-se cu toată graba de coastele Floridei. Acolo căpitanul voia să facă toate pregătirile pentru executarea planurilor sale, pe cât de îndrăzneţe, pe atât de secrete.

Mersul în adâncime

La opt zile după evenimentele descrise mai sus, un bastiment mare, după aparenţe destul de greu, venind din nord-est, îşi urma calea prin ocean. Părea că se îndreaptă spre punctul de concentrare unde se adunau corăbiile pentru a străbate în siguranţă marea Antilelor şi a se păzi astfel mutual de piraţi.

Judecând bine, bastimentul nu lăsa impresia că era extrem de puternic înarmat. Este adevărat, nişte guri de foc îşi lungeau gâtul prin saborzi, dar erau tunuri vechi. Corabia avea mai degrabă un aspect impunător decât înfricoşător, mai solid şi mai greu, decât uşor de manevrat. În vânt, flutura pavilionul francez cu cei trei crini. Avea o şansă, deoarece se vedea că transporta între flancuri o încărcătură bogată. Întrucât vântul era bun, nu se vedeau decât puţini mateloţi pe punte, între care un bărbat între două vârste, care părea să fie căpitanul. Câte unii se plimbau căscând. Alţii dormeau întinşi cât erau de lungi. Numai doi, în faţă, supravegheau atent marea, însărcinaţi să semnaleze tot ce putea să apară la orizont. Un strigăt: „O pânză la vedere!” aruncat alene, s-a auzit deodată şi n-a produs nici cea mai mică senzaţie printre somnoroşii şi hoinarii de pe puntea teugei. De altfel, aceasta nu era decât o navă foarte mică, ce venea destul repede şi care mai apropiindu-se, a lăsat să se vadă de asemenea pavilionul francez cu flori de crin. Era deci de aceeaşi naţionalitate ca marea şi greaua corabie.

O jumătate de oră după aceasta, cele două nave s-au întâlnit, şi un om s-a urcat la bordul corăbiei, care repetând, cu modificările cerute de împrejurări, scena pe care noi am descris-o la începutul povestirii, s-a dat drept trimisul guvernatorul din Martinica. El vorbea o franceză excelentă.

— De ce navigaţi totuşi atât de departe prin sud? a întrebat aşa-zisul pilot oficial, care a scos în acelaşi timp nişte hârtii în regulă, confirmând spusele sale. Fără îndoială că nu mergeţi spre locul de concentrare? Asta ar fi periculos.

— Şi de ce aşa? a obiectat cu calm cel care conducea marea corabie. Pentru ce ar fi periculos?

— Am să vă explic. Drumul încolo spre sud este destul de suspect. Iată de ce am venit aici, ca să avertizez navele ce sosesc şi mă felicit că am întâlnit chir o navă franceză. Sudul este infestat de piraţi, în timp ce pe la nord drumul este foarte

comod, chiar pentru a ajunge în Martinica. Este adevărat, trecerile prezintă câteva dificultăţi. Însă noi ne oferim să vă conducem. Cunosc până în străfunduri toate cotloanele acestei mări şi nu aveţi decât să mă urmaţi.

— Se înţelege, noi vom accepta oferta cu recunoştinţă. Dar întrucât noaptea navigaţia este mai puţin uşoară, nu găsiţi că nu-i rău, ca pe întuneric, să ridicăm cât mai puţine pânze cu putinţă. În rest, noi nu renunţăm deloc la îndrumarea voastră şi vă vom recompensa după cum meritaţi!

Aceste ultime cuvinte au fost pronunţate cu un calm perfect şi nu părea să conţină nici cel mai neînsemnat subînţeles. Apoi comandantul corăbiei a murmurat câteva cuvinte despre încărcătura corăbiei, care avea o mare valoare, şi de nevoia de a fi prin urmare foarte prudent, ca să ajungă fără necazuri la destinaţie.

La aceste cuvinte, omul care venise cu micul bastiment şi-a întors faţa pentru a-şi ascunde sclipirea de triumf ce-i ardea în privire. La bordul marii corăbii nimeni nu părea să se neliniştească de ceea ce avea să se întâmple. Dimpotrivă, în rândul echipajului domnea o atmosferă de totală indiferenţă. Totuşi, doi sau trei oameni manifestau o teamă teribilă de piraţi. Însă au fost luaţi în râs. În sfârşit, s-a lăsat noaptea şi odată cu ea şi întunericul. Când s-a mai întunecat de-a binele, marea navă franceză a semnalat micului schooner că putea să se ţină alături de ea.

Cam atunci s-a stârnit un vânt mai vioi şi întrucât flancurile puternicului vas ofereau un adăpost excelent. Schoonerul s-a grăbit să se amareze de colos, care i-a aruncat cu amabilitate în acest scop o parâmă. Noaptea a fost un pic furtunoasă şi sufla vântul. Puţin timp după miezul nopţii s-a auzit un oarecare zgomot. Se părea că oamenii din echipaj s-au luat la ceartă. Însă zgomotul n-a întârziat să slăbească. Ofiţerii au restabilit complet calmul. Dimineaţa furtuna a încetat şi nu sufla decât alizeul obişnuit. Marea corabie şi-a desfăşurat toate velele. Micul schooner a trecut în faţă pentru a arăta drumul. Acum se naviga mai repede spre vest. Vântul suflând mai favorabil, s-a ridicat toată velatura. Greul vas francez a făcut dovada în aceste condiţii unei oarecare viteze, destul de bună ca atunci când soarele a început să coboare, să se vadă fortăreaţa stâncoasă, ca un colos ameninţător. Cele două bastimente, schoonerul fiind în cap, păreau să-şi fi fixat scopul de a ajunge la înălţimea citadelei înainte de apusul soarelui. Pe măsură ce se apropiau, îşi

încetineau mersul, cu atât mai mult, cu cât în spatele giganticii pietre începeau nişte primejdii deosebite în această mare plină de stânci.

Soarele încă nu atingea orizontul cu discul său, atunci când schoonerul ce se îndrepta cu uşurinţă spre sudul fortăreţei, a trecut cu uşurinţă pe deasupra fundului ridicat şi ascuns de mare, ca şi cum aici ar fi fost foarte adânc. Enorma corabie franceză venea imediat în urma lui, urmându-l cu o superbă siguranţă. Deodată, marele bastiment a trosnit din toate încheieturile şi a rămas nemişcat. Se angajase cu toată puterea vântului în velele desfăşurate, pe periculosul banc de nisip, în care s-a înfundat cu violenţă.

Însă lucru bizar, nu s-a stârnit nici cea mi mică confuzie la bordul corăbiei împotmolite! Doar câţiva mateloţi ce se aflau pe punte aveau aerul de a fi cuprinşi de o spaimă ciudată. Însă în loc să fugă cu bărcile, ei au alergat spre tambuchii ce duceau în cală. Aici s-au pus la adăpost cu o iuţeală de neînchipuit, părând să renunţe la orice luptă şi socotindu-se cu totul pierduţi, ei şi corabia lor. Schoonerul şi-a coborât imediat pavilionul cu flori de crin. S-a văzut apoi urcându-se o mică sferă de culoare închisă, după care a fluturat un drapel roşu ca sângele, luminat de razele soarelui ce apunea. Pe înălţimea insulei au răsunat bubuituri înfundate şi asupra marii nave eşuate s-au abătut nişte ghiulele, ca o lovitură de trăsnet. Misterioşii oameni care serveau piesele de pe inaccesibila citadelă aruncau grindini de proiectile, dintre care primele au distrus întâi bărcile de salvare. Schoonerul cu drapelul roşu s-a dus apoi la nordul insulei şi acolo, complet ascuns, putea să aştepte în linişte evenimentele.

Totuşi, se trăgea puternic de pe înaltul citadelei stâncoase. Luminile loviturilor de tun n-a încetat să sclipească atât cât a durat strălucirea zilei ce dispărea. Înainte de sfârşitul apusului, toate ambarcaţiile marii corăbii erau distruse, fără ca vreun marinar refugiat în fundul calei să fi făcut vreo încercare de a se servi de ele.

În sfârşit, s-a lăsat noaptea şi s-a apropiat un vuiet. De coasta acelei insule ciudate s-au desprins mai multe ambarcaţii umplute cu piraţi cu înfăţişare respingătoare. Aceşti stranii misterioşi ieşeau din insulă ca din bârlogul lor. Însă pe unde? Cum coborâseră pe plajă? Cum şi pe unde străbătuseră centura de recifuri? Nimeni n-ar fi putut să-şi dea seama pe întuneric.

Pe ambarcaţiile lor izbucneau râsete stridente, se auzeau înjurături grosolane, amestecate cu exclamaţi ce trădau

instinctele lor sângeroase, niciodată satisfăcute.

— Iată-i pe laşi! au exclamat câteva voci. Nici unul singur nu se va urca pe bord până când nu le vom preface bărcile în bucăţi. Această bandă de fricoşi s-a ascuns în cală, fără îndoială pentru a ne uşura treaba! În tot cazul, ei nu se vor apăra. Aici nu va fi decât un simplu masacru!

De îndată ce bărcile bandiţilor au atins corabia, au aruncat căngile de abordaj şi au sărit pe puntea oribil devastată de ghiulele. În setea lor de moarte, au alergat spre tambuchi, i-au deschis şi s-au grăbit spre interiorul corăbiei. Credeau să găsească în faţa lor un echipaj îngrozit şi aproape fără apărare: să aibă de-a face cu o turmă de oi, îngrămădite unele peste altele, aşteptându-şi cu resemnare soarta!

Cu toate acestea, n-au observat nici o mişcare şi deşi veniseră cu felinare, n-au descoperit nimic.

— Morgan! răcneau siniştrii ticăloşi însetaţi de sânge şi măcel. Ura! Noi suntem oamenii lui Morgan!

Deodată, licărirea ştearsă a felinarelor lor a fost copleşită de o lumină vie venită din altă parte. În aceeaşi clipă, a izbucnit o larmă înspăimântătoare: încăierări, tropote de picioare, înghesuieli de nedescris…

— Trăiască Morgan! Oamenii lui Morgan sunt aici! strigau cu neruşinare piraţii, năuciţi de rezistenţa ce li s-a opus dintr-o dată.

— Şi eu cine sunt? a strigat o voce sonoră ca de tun. Canalii mizerabile, vă serviţi de numele meu! Pe toţi dracii! Satana nu se va repezi cu o mai mare furie printre toţi osândiţii din iad, după cum o voi face eu printre voi, bandiţi josnici!

Şi înainte ca nelegiuiţii, aiuriţi, să fi avut timp să-şi revină din încremenire, au văzut într-o lumină orbitoare un tânăr bărbat splendid înveşmântat năpustindu-se spre ei. El mânuia cu uşurinţă o sabie grea şi puternică. Din ochii lui negri îi ţâşneau lumini fulgerătoare şi spada sa a început să secere rândurile adversarilor, ca un secerător cu marea lui seceră într-un lan de grâu. Din largile ascunzători, pe care le aranjase el însuşi, s-au năpustit alţi oameni în urma sa şi l-au urmat. Fără a scoate un strigăt, fără a trage un foc de armă, ei au făcut goluri în jurul lor cu căngile de abordaj şi cu săbiile, iar loviturile cădeau dese, ca o grindă, asupra capetelor asaltatorilor zăpăciţi. Curând interiorul corăbiei n-a mai fost decât un înfricoşător câmp de bătălie, care puţin câte puţin devenea o măcelărie.

Monştrii omeneşti care făcuseră să eşueze vasul zăceau în cea mai mare parte pe jos, îngrămădiţi claie peste grămadă, morţi şi

muribunzi. În ce priveşte ceilalţi, nu era nici o şansă să fugă: toate ieşirile, toate ascunzişurile erau păzite. Nu le mai rămânea decât să lupte până la capăt, sau să se resemneze ca oaia la abator. S-au bătut cu ură, sperând, împotriva oricărei speranţe, să mai poată încă să-şi deschidă drum. Dar adversarii lor erau adevăraţi lei şi după o jumătate de oră de învălmăşeală de nedescris, banda de invadatori era aproape în întregime nimicită.

— Opriţi! a strigat deodată vocea tunătoare a tânărului căpitan. Nu uitaţi ce v-am recomandat. Păstraţi-mi o jumătate de duzină din aceşti ticăloşi. Am nevoie de câţiva vii, pentru a-mi îndeplini proiectele mele!

— Ura! Trăiască căpitanul Morgan! au strigat, ca un răspuns de încuviinţare de această dată, numeroşii şi solizii zdrahoni, repezindu-se asupra ultimilor bandiţi, ce se zbăteau!

Li s-au smuls armele din mâini şi cu toate că se apărau cu unghiile şi cu dinţii, caraghioşii au fost imediat cu picioarele şi cu mâinile legate. Ultimii şase din ticăloşii ce năvăliseră pe corabia eşuată zăceau acolo neputincioşi!

Atunci a înaintat, mândru şi maiestos, atotputernicul Morgan, şi întorcându-şi ochii spre ei li s-a adresat:

— Vă păstrez acum, mizerabililor, a strigat el cu o voce sacadată, cu pieptul încă gâfâind de excitaţia luptei. Iată ce s-a întâmplat cu tovarăşii voştri. Sunt morţi! Câţi au mai rămas dintre voi în această fortăreaţă naturală?

Unul din prizonieri, un voinic impunător, cu părul roşu şi chipul brutal, a răspuns cu o insolenţă nepăsătoare:

— Vai! A mai rămas încă o grămadă, în orice caz destui ca să răzbune înfrângerea noastră. Citadela nu o veţi lua niciodată! Voi n-aţi triumfat asupra noastră decât prin şiretenie şi pe deasupra, sacrificându-vă nava. Mâine căpitanul Jefferson vă va arunca în aer.

Morgan a primit aceste ameninţări cu un râs de o nervozitate sălbatică.

— Ah! Căpitanul Jefferson mai trăieşte încă! a reluat el cu un dispreţ suveran. Aceste grozăvenii sunt demne de el! De altminteri, nu se află printre voi. Când e vorba de luptă, această secătură se leapădă întotdeauna. Dar dacă tu îţi imaginezi, mizerabile, că voi mi-aţi distrus corabia, te înşeli! Aceasta nu-i decât o veche şi grea carcasă, pe care am păstrat-o ca rezervă într-un golf din Florida, pentru a servi într-o zi scopurilor mele. Această zi a sosit şi cât priveşte vasul, acesta n-are nici o valoare.

Piratul legat şi-a muşcat buzele de ciudă.

— Mai află, a adăugat Morgan, că în plus, n-am fost păcălit de şmecheria inventată de haimanaua ta de Jefferson când şi-a trimis schoonerul să ne întâmpine. Acest artificiu prin care el a atras atâtea corăbii la pierzanie, nu a prins la mine. Chiar din prima noapte eu mi-am trimis oamenii pe schooner, care este manevrat acum de către oamenii echipajului meu.

Banditul cu părul roşu a urlat de furie la această dezvăluire.

— Ei bine! Oricum, a grohăit el scrâşnind din dinţi, citadela nu va cădea în mâinile tale. Asta-i cu neputinţă. Jefferson va râde de voi şi nimeni nu-i cunoaşte secretul. Cu atât mai puţin tu! Fie, aţi fost acum mai tari. Dar dacă nu vă veţi salva la adăpostul nopţii şi al unei furtuni, ceea ce de altfel nu-i deloc posibil, el va descoperi bărcile voastre şi nu le veţi avea, şi mâine nu va mai rămâne din voi nici cea mai mică fărâmă.

— Mă voi salva! a răspuns Morgan plin de dispreţ. Crezi că eu, Morgan, regele mărilor, o voi lua la fugă? Nu. Dar voi captura această fortăreaţă, tot atât de adevărat după cum numele meu este Morgan. Voi pune capăt crimelor lui Jefferson.

— Ei bine, încearcă! a reluat banditul cu părul roşu. Nu vei face decât să-ţi uzezi dinţii de stânci şi să-ţi crapi capul de vreun perete. Însă asta îmi este egal! Ce spun eu? Dimpotrivă, asta mă bucură. Poţi să mă tai bucăţi, nu vei scoate nimic de la mine. Sunt confidentul lui Jefferson şi îi sunt ataşat ca o umbră!

— Fireşte! a făcut Morgan. Ticălosul este demn de mişel, şi invers.

În cele din urmă, el şi-a întors dispreţuitor spatele. Căpitanul i-a făcut semn bătrânului să se apropie.

— Toată această pierdere de vreme îmi produce scârbă. Mi-e silă să stau mai mult cu ei. Le vei vorbi tu, Andre. E suficient ca unul singur să-mi dea secretul. Aceluia poţi să-i făgăduieşti salvarea vieţii. Te autorizez cu asta în interesul reuşitei planului meu, care trebuie să cruţe nişte existenţe omeneşti. În ce-l priveşte pe acest neruşinat cu părul roşu, să suporte pedeapsa ce-o merită. N-are nici un drept să se sustragă morţii.

Cinicul cu părul roşu urla înspumat de turbare, făcând eforturi zadarnice ca să-şi rupă legăturile. Morgan, fără a se ocupa de el, a mers mai întâi să viziteze cala corăbiei, a cărei punte suferise mult din pricina ghiulelelor.

Se ştie că viteazul căpitan îi spusese banditului, referindu-se la micul schooner, că acesta nu era destinat decât să atragă corăbiile la dispariţie. Încă din prima noapte, această mică

ambarcaţie fusese capturată de echipajul său. În scurta luptă care a avut loc atunci, cea mai mare parte a bandiţilor lui Jefferson au murit şi puţinii supravieţuitori erau nişte criminali prea inveteraţi pentru a primi de la ei cea mai neînsemnată informaţie. Însă Morgan, cu rapiditatea hotărârii care-i era proprie, a înlocuit echipajul schoonerului cu cei mai buni dintre marinarii săi, şi a continuat să urmeze orbeşte schoonerul. Dar după cum este bine ştiut, a lăsat capul în jos pe bancul de nisip, pe care îl cunoştea foarte bine. A doua parte a îndrăzneţului său plan consta în a suporta nepăsător canonada de pe citadelă. Dar Morgan era încrezător în soliditatea bătrânului bastiment şi a avut plăcerea de a primi în sfârşit pe invadatori, potrivit năravului lor.

Între timp, bătrânul Andre se ocupa de cercetarea prizonierilor rămaşi. La aproape toţi aceşti mizerabili, oricât de jos ar fi căzut, el a întâlnit îndrăzneala, cea mai nebunească sfidare şi un dispreţ total faţă de moarte. Unul singur dintre ei, mai tânăr decât ceilalţi, părea să ţină la viaţă.

Andre l-a luat la o parte şi după ce l-a ţinut sub presiunea întrebărilor, s-a întors ca să se întâlnească cu şeful, care-şi terminase inspecţia prin corabie, foarte maltratată de artileria lui Jefferson.

— Căpitane, i s-a adresat el, cel mai tânăr consimte să ne facă dezvăluiri, însă cu condiţia să-i acordăm viaţa. Îţi aşteaptă răspunsul cu o îngrijorare mortală. Eu cred că putem să riscăm această promisiune.

— Foarte bine! a răspuns Morgan cu calm, ca şi cum nu se petrecea nimic. Andre, cere oamenilor să coboare în bărci.

Bărcile acestor puşlamale sunt amarate de corabie. Într-un sfert de oră vom pleca spre insulă, cu fortăreaţa ei stâncoasă.

Lupta din insulă

Putea fi ora două dimineaţa când bărcile care serviseră dezastruosului atac al corăbiei împotmolite au reluat marea pentru a ajunge la insulă. Colosul de piatră se afla la o distanţă de vreo şase sute de metri. Şi cu tot întunericul, se vedea această masă gigantică ridicându-se întunecată deasupra valurilor.

Cu mai mulţi ani în urmă, Morgan îl ocolise cu barca şi neîndoielnic că pe atunci nu locuia nici o fiinţă umană în această insulă ciudată, şi după toate aparenţele inaccesibilă. Dar întrucât o ocupa acum Jefferson, cu siguranţă că trebuia să existe o trecere, pe care bătrânul Andre o smulsese de la prizonier şi căruia i se promisese salvarea vieţii şi a libertăţii. Destăinuitorul se afla în faţă, în prima barcă, şi alături de el Andre înarmat cu un cuţit lung marinăresc.

— Fii atent la ceea ce ne-ai promis, a spus Andre tânărului bandit, care tremura din toate încheieturile. Dacă te ţii de cuvânt, căpitanul Morgan te va păstra la el. Dacă ne trădezi, îţi înfig în ceafă acest cuţit lung de marinar. Să nu uiţi asta! Am ajuns de-acum destul de aproape?

— Încă nu, a răspuns tânărul. De altfel, vom fi somaţi. Să se vâslească puţin mai spre dreapta. Într-acolo se găseşte intrarea secretă.

Andre a dat ordin echipei şi barca, în care se afla şi Morgan, a luat-o uşor într-acolo. Până la roca prăpăstioasă nu mai erau decât vreo câteva cabluri.

— Ho, ho! a strigat deodată un glas care părea să iasă din stâncă. Unde au rămas ceilalţi de atâta vreme? Căpitanul începe să se îngrijoreze. Drace! De această dată aţi întârziat mai multă vreme!

Andre îl învăţase lecţia pe tânărul pirat, care a răspuns imediat:

— Francezii s-au apărat mult şi bine! Treaba a fost grea. S-au bătut cu disperare, ca nişte nebuni. Aducem o grămadă de răniţi. De aceea oamenii noştri sunt atât de liniştiţi. Pe de altă parte, am obţinut o pradă bogată şi căpitanul va fi mulţumit.

— Atunci, intraţi! s-a răspuns imediat. Şi fiţi foarte atenţi să nu vă loviţi de stânci. Intrarea este tare strâmtă şi trebuie să avem grijă de micile noastre bărci.

Cu ochii săi de vultur, Morgan a străpuns întunericul. Acest om care nu se mira niciodată de nimic, a fost totuşi surprins să vadă pereţii stâncoşi, în aparenţă masivi, ce s-au deschis instantaneu în faţa lui. Dintr-o dată a apărut vizibilă o mică scobitură, ca şi cum o fantomă ar fi dat la o parte o perdea. Aceasta era o deschidere ascunsă celui mai ager ochi printr-o închidere specială şi de care era cu neputinţă să-ţi dai seama la o primă vedere. Barca s-a angajat prin ea, urmată de celelalte ambarcaţii.

Ardea o torţă şi la lumina ei Morgan a putut observa o bandă de indivizi siniştri, aruncând priviri curioase spre bărcile ce intrau.

În mijlocul stâncilor se afla un bazin, evident scobit de către natură, în care exista loc pentru toate ambarcaţiile ce serveau la asaltarea corăbiilor împotmolite.

Cei ce purtau torţe au văzut atunci feţe necunoscute şi în primul rând figura bărbătească a lui Morgan, care se dezbrăcase de mantaua neagră ce-i acoperea îmbrăcămintea roşie ca focul.

— Trădare! Trădare! au strigat deodată purtătorii de torţe.

Dar înainte ca ei să fi avut timp să înţeleagă ce se petrecea cu adevărat, şi să se gândească să tragă măcar un foc de pistol, Morgan, cu un salt de tigru, ajunsese deja pe uscat.

De cum a pus piciorul pe stâncă, şi-a scos din teacă invincibila lui sabie. În urma lui s-au repezit oamenii din barcă şi din celelalte ambarcaţii şi s-a angajat o înfiorătoare luptă cu arme albe.

Ea n-a durat mult, cu toate că bandiţii lui Jefferson se băteau cu disperare. Aceştia au fost ucişi unul după altul şi oamenii lui Morgan au rămas stăpâni pe situaţie. Aceasta se petrecea într-o peşteră. Un urcuş în spirală ducea în interiorul stâncii, spre culmea acestui uriaş morman ciclopean de piatră.

— Urmaţi-mă! a strigat Morgan învârtind sabia. Acolo sus se mai află şi alţi bandiţi. Să ne aruncăm asupra lor cât mai repede cu putinţă, pentru a nu le da timp de gândire. Înainte, vitejilor! Nu l-am văzut încă pe căpitanul Jefferson!

Câţiva mateloţi au rămas ca să păzească bărcile, dar ceilalţi s-au grăbit după Morgan, şi în fruntea tuturor bătrânul Andre. Au urcat cu toţii drumul sinuos săpat în piatră ce conducea spre vârful citadelei, la o înălţime de vreo sută de stânjeni deasupra nivelului mării. Au ajuns în sfârşit sus de tot, şi Morgan a fost primul pe culme, apărând printre negrele roci crăpate. A văzut deodată că în mijloc se afla un soi de depresiune, în care nişte

căsuţe joase din piatră trebuiau să servească de locuinţe şi de refugiu briganzilor.

Nu era de crezut să mai stea cineva acolo. Cea mai mare parte a bandiţilor îşi găsiseră moartea pe corabie sau în jurul bazinului. Însă căpitanul Jefferson trebuia să fie încă sus.

Totuşi, Morgan nu ignora că avea să-l aştepte noi necazuri, de o dificultate puţin comună. Tânărul prizonier, în mărturiile sale, declarase că Jefferson locuia precis pe o stâncă sub formă de con, care domina centrul platoului stâncos, fără îndoială ca măsură de prevedere, pentru a-şi asigura o retragere sigură în caz de rebeliune din partea subordonaţilor săi.

Oamenii lui Jefferson trebuie să fi auzit zgomotul luptei şi să-l fi alarmat. În momentul când Morgan, urmat de credincioşii săi tovarăşi, a apărut pe culme, au izbucnit nişte focuri şi au fluierat câteva gloanţe. Dar datorită întunericului care încă mai stăruia, n-a fost atins nimeni. Pentru a treia oară în acea noapte înspăimântătoare s-a dezlănţuit o luptă sângeroasă. Oamenii lui Morgan au dat drumul unui strigăt războinic, în timp ce bandiţii lui Jefferson, baricadaţi în căsuţele lor de piatră, trăgeau la întâmplare asupra asaltatorilor.

Asta nu le-a servit la mare lucru. Fiecare căsuţă a fost luată cu asalt una după alta şi brutele dinăuntru masacrate fără milă. Însă ora înainta, stelele păleau, ceea ce arăta că noaptea era spre sfârşite şi apărea o nouă zi.

Morgan a acordat atunci o clipă de repaus bravilor săi tovarăşi, care în aceste lupte înverşunate îşi sleiseră toate puterile. Trebuiau să-şi recapete elanul înainte de a-şi desăvârşi opera începută.

Bătrânul Andre a venit să-şi facă raportul. Avea o eşarfă la braţul stâng, străbătut de un glonţ, care însă respectase osul, în aşa fel că rana nu era periculoasă.

— Căpitane, l-a anunţat el sosind în faţa lui Morgan, poţi fi mândru de oamenii tăi. Şi-au făcut întocmai şi bine treaba. Câte unii din netrebnici voiau să fugă la baterie, acolo după stânci, probabil cu intenţia de a-şi îndrepta tunurile contra noastră. Însă le-am stricat micul lor calcul şi i-am trimis repede să-şi dea mâna cu camarazii lor.

— Căpitanul Jefferson era pe acolo? l-a întrebat Morgan cu voce gravă.

— Nu, căpitane, a răspuns credinciosul servitor. Nu l-am văzut pe Jefferson. El trebuie să fi avut aici o treime de bandiţi, rămaşi pe vârful fortăreţei. Însă dacă nu mă înşel, Jefferson, ascultând

larma, s-a retras în adăpostul lui particular cu ultimii trei şi cei mai răi derbedei din banda sa. Vezi acel colos din piatră ce se ridică în mijlocul platoului? Aceasta-i o a doua fortăreaţă naturală şi cred că n-ar fi rău să o luăm cu asalt.

— Şi pentru ce?

— Deoarece, căpitane, prizonierul nostru ne-a declarat că blocul acela mare de stâncă serveşte lui Jefferson ca un fel de castel fortificat. Acesta-i donjonul citadelei. După toate aparenţele, el l-a instalat şi organizat în presupunerea unei insubordonări posibile a oamenilor săi. De acolo se rostogolesc uşor pietre mari asupra singurei căi de acces şi asediaţii ar putea opri astfel o mică armată. Este deci o treabă grea, care riscă să coste viaţa unui mare număr de viteji de-ai noştri.

— Nu, asta nu se va întâmpla, a răspuns Morgan. Nu vreau să sacrific pe nimeni dintre vitejii mei pentru un asemenea tâlhar. Mă voi ocupa de treaba eu singur şi cât mai repede cu putinţă, înainte de a se face ziua mare. Mă va ajuta întunericul să-mi îndeplinesc planul.

— Căpitane! a strigat bătrânul Andre, extrem de agitat, cu siguranţă că n-ai să mergi singur. Cere nişte voluntari şi ai să vezi că te vor urma cu toţii!

— Tocmai că asta nu vreau, a replicat Morgan. Ţin să-mi cruţ oamenii. Un om singur are mai multe şanse să evite primejdia, decât o jumătate de duzină. Voi combina şiretenia cu forţa.

— Căpitane, a insistat Andre cu disperare. Eşti singur împotriva a patru! Ia-mă pe mine cu tine!

— Nu, a răspuns Morgan pe un ton destul de hotărât, încât Andre a înţeles că orice cuvânt în plus ar fi de prisos. Vreau să-i arăt lui Jefferson şi favoriţilor săi că nu mi-e teamă de el. Mârşavul este o secătură atât de dispreţuit, încât n-aş avea nici un merit dacă m-aş bate doar cu el singur. De altminteri, tu nu vei rămâne aici fără să faci ceva. Vei pândi atent cu oamenii noştri pe acei care ar putea încerca să fugă în timp ce mă voi urca acolo sus.

Bătrânul Andre a riscat încă vreo câteva observaţii, dar Morgan a rămas de neclintit. Se ştie că acest om de fier când hotăra ceva, nu se lăsa niciodată întors de la proiectul său. El îl urma până la capăt, de i s-ar fi pus de-a curmezişul chiar şi diavolul însuşi.

Andre a trebuit deci să se resemneze cu tristeţe în faţa inevitabilului. N-a încetat să tremure pentru şeful său, pe care-l adora ca pe o divinitate, neîndoindu-se defel că extravaganţa sa

neînfricată nu se va sfârşi printr-un eşec.

Însă nu era timp de pierdut. Încă era destul de întuneric. Venise momentul potrivit pentru ca Morgan să dea o lovitură îndrăzneaţă.

Jefferson şi apropiaţii săi trebuiau să fie acolo sus, aşteptându-se la un atac, cu toate că păreau inexistenţi în bârlogul lor.

În acest moment, ca şi cum ar saluta zorile, s-au succedat patru focuri de pistol şi s-au auzit fluierând gloanţele, din care unul, l-a rănit uşor pe un om de-al lui Morgan.

Acolo sus mai erau patru indivizi. Şi pentru a ajunge pe enormul bloc, pe care îl proiectase altădată o erupţie vulcanică, ca o coroană în vârful acestui morman de stâncărie, nu exista decât o mică şi foarte îngustă cărăruie. Un fragment de rocă rostogolit de cei de sus, cu siguranţă că ar fi fost suficient să arunce în adânc pe orişicine ar fi încercat să suie.

Acest bloc de stâncă putea avea o înălţime de vreo treizeci de stânjeni. Şi prin jocul naturii, apărea ca un fel de miniatură a giganticii fortăreţe construită de întâmplare şi pe care îl suprapuse hazardul.

La comanda lui Andre, marinarii au ieşit imediat în masă şi au tras, după apreciere, cu pistoalele asupra refugiului.

Fireşte, gloanţele nu puteau defel să nimerească, cu atât mai mult că le venea uşor nemernicilor să se adăpostească eficient. Cu toate acestea, Morgan înainta, aplecat pe strâmta potecuţă, înarmat cu sabia şi două pistoale.

Pe viaţă şi pe moarte

Morgan parcurse primii zece stânjeni pe îngusta cărăruie, fără să fie observat, când deodată a auzit o rostogolire înăbuşită.

Înverşunaţii ascunşi acolo sus împinseseră un uriaş bloc de piatră. Dar în acelaşi moment Morgan s-a retras într-o cavitate, unde un uşor ieşind din stâncă îi oferea un oarecare adăpost.

Cu un vuiet înfricoşător, blocul l-a şters destul de aproape, încât a simţit deplasându-se aerul. Câteva degete mai la dreapta, şi ar fi fost cu siguranţă zdrobit. Însă hotărâtul erou nu cunoştea nici teama, nici şovăiala. Şi de îndată ce fragmentul de rocă l-a depăşit cu mare zgomot, el şi-a reluat şi mai repede urcuşul pe panta abruptă a potecii.

S-a auzit din nou o rostogolire de tunet. De această dată Morgan s-a aruncat pe burtă, încrezător în norocul său, şi a rămas întins. Blocul de piatră s-a lovit la doi paşi în faţa lui de o ridicătură de stâncă, de unde a sărit chiar pe deasupra capului său. Pentru a doua oară, ca printr-un miracol, a scăpat de o moarte ce o credea sigură. Acum trebuia să se grăbească, fără a aştepta o a treia piatră. Nici o pisică-tigru nu s-ar fi căţărat atât de repede ca Morgan. Din câteva salturi uriaşe, a ajuns în vârful stâncii chiar în momentul când doi oameni se pregăteau să arunce altă rocă în jos.

Cei doi s-au dat îndărăt ca în faţa unei apariţii supranaturale. Ei socoteau cu totul imposibil ca cineva să apară aşa fără vreo vrăjitorie. Ambii şi-au scos la iuţeală pistoalele.

— Pe toţi dracii! Iată-l pe unul! au urlat siniştrii bandiţi, îndreptând pistoalele spre căpitan.

În acelaşi timp au răsunat patru împuşcături, însă Morgan era un mai bun trăgător decât cei doi ticăloşi şi le-a luat-o înainte. Aceştia au căzut împreună cu capetele zdrobite, şi sărind pe deasupra corpurilor lor, Morgan s-a aruncat dintr-un salt asupra unui anume loc din stâncă. Acolo era o construcţie din piatră, în care locuia căpitanul Jefferson. Au fulgerat noi bubuituri, de această dată de pe ferestre. Morgan a ripostat, şi printr-un nor de fum a sărit prin una din ele în interiorul locuinţei. Nu era rănit, dar ultimii săi doi adversari nu erau nici ei mai atinşi decât el.

Acum se mai luminase puţin şi Morgan putea să vadă clar unde se afla. În faţa lui apăruse un om gigantic, un adevărat colos, care învârtea în aer o sabie extrem de grea. Laşul de

Jefferson căuta să se ascundă cât mai bine cu putinţă în spatele uriaşului.

Morgan îşi dădea seama că avea de-a face cu un adversar de puterea sa. Însă puţin îi păsa. Era inaccesibil fricii. El s-a năpustit cu o furie înfricoşătoare asupra colosului, care la rândul său se bătea ca un diavol.

Lupta a fost lungă, lamele se încrucişau cu străluciri de fulger. Jefferson era ocupat să-şi încarce pistoalele, dar Morgan nu i-a lăsat răgaz. Între cei doi oameni a avut loc o ultimă şi furibundă ciocnire. Temuta sabie a lui Morga s-a abătut spre adversar şi colosul a căzut cu craniul zdrobit la picioarele lui Jefferson. Acesta din urmă tocmai îşi terminase de încărcat pistoalele şi a îndreptat unul din ele spre adversarul său, dar Morgan l-a croit cu latul săbiei pe laş, care a lăsat să-i cadă arma cu un strigăt de durere. Jefferson a vrut să fugă, însă Morgan a alergat după el şi dispreţuind să folosească o armă, asta ar fi fost prea onorabil pentru acest fricos, pe care-l destina de altminteri altei pedepse, l-a prins de umeri, şi înainte ca Jefferson să fi putut să se pună la adăpost, i-a legat mâinile la spate cu o curea!

Jefferson fusese întotdeauna un laş josnic, care nu ştia decât să-i exploateze cu o viclenie infernală pe tovarăşii săi cei mai devotaţi. Când şi-a văzut partizanii zdrobiţi şi s-a simţit el însuşi în puterea lui Morgan, a căzut în genunchi şi cu o voce tremurătoare l-a implorat să-l ierte.

— Îndură-te de mine, a strigat mizerabilul inundat de lacrimi şi tremurând din toate membrele, cuprins de groaza morţii. Îţi voi da comoara, care mi-a luat atâta timp ca să o adun. Dar îndură-te de viaţa mea!

Morgan nu s-a grăbit să-i răspundă. El l-a apucat pe josnicul nelegiuit şi l-a târât la marginea stâncii, spre un loc unde peretele cădea vertical.

— Rămâneţi jos! a strigat Morgan oamenilor săi, care la lumina zilei ce se năştea îl salutau cu strigăte şi aclamaţii. Nu-i nevoie să urce nimeni. Mi-am terminat treaba aici şi nu mi-a rămas decât să-i spun un cuvânt acestui mizerabil.

Jefferson îşi recăpătase deja speranţa, văzând că Morgan nu-l ucisese imediat. El a început să geamă şi să ceară îndurare.

— Reptilă scârboasă, a spus tânărul căpitan cu sânge rece, ascultă-mă bine!

— Oh! Cu plăcere, cu plăcere, s-a grăbit să răspundă, stăpânit de groaza morţii.

— Acum câţiva ani, am navigat în jurul stâncii, a continuat

Morgan. N-am descoperit atunci nici un loc pentru debarcare. Cum a fost făcută această uimitoare deschidere?

— Vai! Îţi voi spune cu plăcere, s-a grăbit să răspundă Jefferson. Cu câtva timp în urmă mi-ai distrus corabia şi am putut să salvez o mare parte din echipajul meu pe bărci. Furtuna care te-a împiedicat să ne urmăreşti ne-a împins aici, unde am descoperit cu mirare un bazin în interiorul acestei stânci uriaşe, ce părea să aibă o crăpătură surpată. Bazinul poseda un drum întortocheat, care ne-a adus aici, pe culmea rocii. Unul din oamenii mei, un om foarte îndemânatic, a confecţionat un dispozitiv artificial din stâncă şi lemn, destul de reuşit ca să nu se deosebească de stânca în care era adaptat. De câte ori bărcile noastre ieşeau din bazin, se dădea la o parte această deschidere. Iată tot secretul. Noi locuim aici de şase luni. Micul schooner atrăgea pe fundul de nisip corăbiile, pe care ne era uşor apoi să le jefuim. Însă n-am făcut mai puţin decât tu însuţi. Tu eşti un pirat ca şi mine.

— Tu eşti un ticălos cinic şi nu un rege al mării, i-a răspuns mândru Morgan. Eşti destul de odios ca să existe vreo reşedinţă pe undeva pentru tine. Nu valorezi nici cât un foc de pistol şi nici cât o lovitură de sabie. Însă totuşi, ţi-a sosit ultimul ceas.

Jefferson a slobozit un strigăt înfiorător, când Morgan l-a ridicat cu un braţ puternic. El se ruga: *„Îndurare! Îndurare!”* în timp ce se legăna prin aer.

— Camarazi! a mai strigat Morgan cu o voce tunătoare oamenilor săi de jos. Mi-aţi cerut de mai multe ori să-l vedeţi pe ticălosul de Jefferson. Iată-l, şi iată şi sfârşitul vieţii sale ruşinoase!

Aruncat cu putere, Jefferson a zburat prin gol ca un glonţ. S-a prăbuşit cu un zgomot înfundat la piciorul fortăreţei, pe nişte stânci ascuţite, unde corpul său s-a desfăcut în bucăţi de neidentificat.

Morgan a coborât atunci pe poteca din stâncă, în aclamaţiile echipajului său. El a dat ordin de adunare a tuturor obiectelor de valoare ce puteau fi găsite în citadela banditţilor. De altfel, era hotărât să folosească această măreaţă fortăreaţă naturală, nu pentru scopuri ascunse, cum o făcuse Jefferson, ci ca un minunat loc de refugiu şi de siguranţă, dacă s-ar fi găsit vreodată în trecere prin această parte, de care ar fi avut nevoie. Morgan ştia că marea lui corabie nu va întârzia să apară. Ea pornise cu un echipaj suficient spre citadela stâncoasă şi spera să sosească spre seară sau mai târziu, în timpul nopţii.

În aşteptarea acesteia, în vreme ce corsarii beţi de bucurie, cotrobăiau toate ungherele, găsind imense bogăţii în căsuţele din piatră, Morgan s-a întors spre prizonierul căruia îi făgăduise să-i salveze viaţa şi libertatea.

Tânărului căpitan i-a venit o idee ciudată: se gândea la misterioasa sticlă cu mesaj şi la nefericita care scrisese pe un petic de pergament cuvintele acelea umede, în mare parte şterse.

— Ascultă un pic, s-a adresat prizonierului, care evident, nu se socotea încă foarte sigur că va fi pus în libertate. Am să-ţi cer încă un lucru. Aici pe fundul nisipos au fost atrase deja numeroase nave, ale căror echipaje au fost ucise. S-au găsit nişte femei în aceste corăbii?

— Nu ştiu, căpitane Morgan, a răspuns tânărul bărbat, care se străduia cât mai mult să-i ofere temutului şef informaţiile cele mai amănunţite. Şi totuşi, ascultă! O dată căpitanul Jefferson a spus că trebuia să fi fost o tânără femeie la bordul acelei corăbii. Însă noi n-am găsit-o, în ciuda tuturor cercetărilor. Poate atunci când s-a produs catastrofa, ea s-a aruncat disperată în mare.

Morgan s-a mulţumit să clatine din cap dus pe gânduri. El s-a îndreptat imediat spre bazinul interior, şi urcându-se într-o barcă, s-a îndreptat spre schooner, care sosise între timp şi care era condus de către oamenii cei mai siguri ai lui Morgan.

— Vitejilor, li s-a adresat şeful corsarilor mateloţilor de pe schooner, duceţi-mă spre insuliţa stâncoasă de colo, de partea cealaltă a fundului puţin adânc.

Oamenii au manifestat o oarecare mirare, însă au executat cum făceau de obicei, şi micul schooner a trecut rapid peste fundul nisipos, în direcţia acelei insuliţe.

Toţi erau mai înalţi, unul faţă de altul. Apropiindu-se în faţă, Morgan a observat câteva locuri acoperite de vegetaţie, ceea ce demonstra că aici trebuia să fie un izvor. A observat de asemenea nişte păsări de mare care cuibăreau cu duiumul, şi care şi-au luat numaidecât zborul.

S-a pus repede barca pe mare şi în câteva minute Morgan a ajuns la insulă. A sărit pe uscat şi pe când mergea cu paşi mari spre o pată de verdeaţă, a observat pe sol resturile a numeroase coji de ouă.

— M-am gândit bine, a murmurat el. Aici trebuia să vieţuiască nefericita, care în acea noapte înfricoşătoare s-a salvat pe vreo rămăşiţă de epavă. A procedat bine. Mă întreb însă dacă mai trăieşte încă!

A înaintat cu înfrigurare spre stâncile care, în mijlocul insulei, formau câteva scurte şi adânci văgăuni. Una dintre acestea se asemăna aproape cu o scobitură, având deasupra un acoperiş. Deodată s-a auzit un strigăt ascuţit, scos nu de Morgan, ci de o altă fiinţă. Tânărul şef de corsari a observat o fiinţă omenească, o femeie, îmbrăcată în zdrenţe, cu un păr lung unduitor. Nefericita trebuie să se fi trezit din somn. Ea a luat-o îndată la fugă din toate puterile spre stânca cea mai prăpăstioasă.

— Dumnezeule din cer! Dumnezeule atotputernic! a strigat ea în franceză. M-au descoperit totuşi aceşti monştri care locuiesc acolo pe stânca acea înfricoşătoare. Dar nu mă vor lua cu ei. Mă voi arunca de aici în adânc.

— Opreşte-te, opreşte-te, Henriette! i-a strigat Morgan. Îţi jur că nu ţi se va face nici un rău. Marea mi-a adus sticla mesageră şi am plecat imediat în căutarea ta. Încrede-te în mine şi nu avea nici o teamă. După toate aparenţele, mă vezi ca pe un duşman. Dar îţi afirm, te asigur, n-ai de ce să te temi. Îţi dau cuvântul de onoare de bărbat, şi eu niciodată nu l-am călcat!

A mai trecut ceva timp înainte ca nefericita să consimtă să coboare de pe stâncă. Din fiinţa lui Morgan se desprindea un dar al convingerii, căruia nimeni nu-i putea rezista. El i-a adresat încă vreo câteva cuvinte mângâietoare pentru a-i îndepărta temerile. Şi în sfârşit, ea a coborât.

A încercat-o o nouă groază auzind numele lui Morgan şi ar fi căzut jos fără cunoştinţă dacă n-ar fi fost susţinută. În timp ce acest bărbat manifesta impetuozitate în luptă, tot pe atât folosea acum blândeţea şi răbdarea pentru a calma frica tinerei femei. Puţin câte puţin, Henriette şi-a revenit destul de repede din tulburarea şi temerile sale, ca să-şi poată povesti aventura prin care trecuse.

Ea se salvase prinzându-se de un rest de catarg şi înainte ca piraţii să fi sărit pe corabie, a reuşit să se ascundă în această insuliţă. Aici a trăit cu carne de pasăre şi ouă, într-o groază continuă, temându-se mereu că vampirii din citadelă să nu vină până la ea.

Ea era fiica unui înalt funcţionar din Martinica. A găsit din întâmplare capătul unui pergament, pe care a scris şi l-a închis într-o sticlă adusă de mare. Şi acesteia îi datora salvarea.

— Lasă orice teamă, i-a spus Morgan tinerei femei încă neliniştită. Micul schooner pe care-l vezi acolo te va duce la căminul părintesc, în Martinica, care de altfel nu-i departe de aici. Te asigur că nu te ameninţă nici o primejdie. Sunt

înspăimântător cu duşmanii mei, însă onoarea unei femei îmi este sacră!

A doua zi după aceste evenimente a fost aruncată în aer epava corăbiei franceze. A sosit şi nava lui Morgan, iar căpitanul a încredinţat-o pe tânăra salvată lui Andre, cu misiunea de a o readuce în insula Martinica. Pe înălţimea fortăreţei stâncoase Morgan a lăsat o mică garnizoană, apoi în momentul părăsirii acestor meleaguri, a adunat pe toţi oamenii săi şi le-a spus:

— Vitejii mei, sunt mândru de voi! Mi-aţi dovedit încă o dată fidelitatea şi devotamentul vostru. Datorită vouă am nimicit cea mai mare parte a duşmanilor mei, unul după altul. Însă mi-au mai rămas nişte adversari de temut. Am încolo pe undeva un duşman de moarte, poate cel mai de neînchipuit, pe căpitanul Flint. Cred că trebuie să se găsească în mările din sud. Ceva îmi spune că se îndreaptă în partea aceea. Ei bine! Bravii mei, atât timp cât va exista căpitanul Flint, nu voi avea nici o clipă de linişte, nici răgaz, decât atunci când îl voi vedea întins ţeapăn mort la picioarele mele pe acest demon.

Cuprins

SERIALE *DE* CĂLĂTORII ȘI *AVENTURI*

*

Traduceri din limbi străine de AUREL LUPAȘTEAN

** - 22 titluri cu autori diversi, traduse din franceza, incorporate in serialul AVENTURA serie noua,ALUCI, 2003 -2010*

** -- Numerele 1-10 traduse din serialul francez Aventurile piratului Morgan, ALUCI, 2009-2010*

** -- 5 numere traduse din serialul francez Buffalo Bill, ALUCI, 2009-2010*

Fred Nemis -- Vieti risipite, nr. 3, AVENTURA serie noua, traducere din germana, ALUCI, 2004

Kell Morley -- Teritoriu interzis, traducere din engleza, AVENTURA serie noua, nr. 6, ALUCI, 2004